

ת"ד 874/09/13 - מדינת ישראל נגד האפטה אמלוסון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 874-09-13 מדינת ישראל נ' אמלוסון(עציר)
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

האפטה אמלוסון (עציר) ע"י ב"כ עו"ד טוקוב

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש בגין נהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, נהיגה בשכרות ותחת השפעת משקאות משכרים, עבירה על סעיף 62(3), בקשר עם סעיפים 39 א ו-38(1) לפקודת התעבורה ותקנה 26(2) לתקנות התעבורה, נהיגה כבלתי מורשה לנהיגה, עבירה על סעיף 10(א) בקשר עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה ונהיגה ללא ביטוח תקף, עבירה על סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 5.9.13, בשעה 19:30 לערך, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב הגליל ובהגיעו לצומת עם רחוב השרון, פנה שמאלה, בניגוד לתמרור 402 המוצב בכיוון נסיעתו, סטה ימינה כיוון נסיעתו, עלה על המדרכה הימנית ופגע בהולך רגל, ראובן קולקין, שהיה אותה עת על המדרכה. כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הולך הרגל חבלות של ממש - שבר מרוסק של ההומרוס משמאל, שברי מעיכה בשתי צלעות, שבר בלוחיות הקצה, שברים בצוואר הפמור וברמוס פוביס תחתון, שהצריכו ניתוחים לשם איחויים, תקופת אשפוז ממושכת ותקופת שיקום ממושכת, הנמשכת עד היום.

באותן נסיבות, נהג הנאשם בהיותו בלתי מורשה לנהיגה, שיכור ונתון תחת השפעה כבדה של משקאות משכרים וכן נהג ללא ביטוח המכסה נהיגתו.

בעקבות האירוע, נעצר הנאשם וביום 9.10.13, הסכים בא כוחו למעצרו עד תום ההליכים בעניינו.

הנאשם כפר בכך שנהג ברכב במועד התאונה ומכאן, באחריותו לגרם התאונה, אך הודה בכך שהיה שיכור במועד התאונה.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1, רס"ל שאול מהתבי, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/1

עד תביעה מספר 2, רס"ל נתן לויטס, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/2 - דו"ח פעולה

ת/3 - זיכרון דברים

ת/4 - טופס דין וחשבון

ת/5 - פלט בדיקת "ינשוף"

ת/6 - דו"ח מעצר

ת/7 - נספח לכתב האישום

ת/8 - פלטי בדיקות עצמיות תחילת וסוף משמרת

ת/9 - פלטי בדיקת כיוול תחילת וסוף משמרת

ת/10 - תעודת בלון כיוול

ת/11 - דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות

ת/12 - זיכרון דברים לעניין בדיקת דם

עד תביעה מספר 3 - רס"ב סימון טרטקובסקי, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/13 - דו"ח פעולה

ת/14 - לוח תצלומים (לא סומן בטעות)

ת/15 - הודעת נאשם

ת/16 - תרשים

ת/17 - דו"ח בוחן

ת/18 - סקיצה

כמו כן, הוגשו בהסכמה הודעת הנפגע בתאונה, שסומנה ת/18 ותתוקן ל-ת/19 ומסמכים רפואיים בעניינו של הנפגע, שסומנו ת/19 ויתוקן ל-ת/20.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב כמפורט לעיל.

לאחר התאונה, הגיעו למקום עדי תביעה 1 ו-2.

עד תביעה מספר 2 היגע לזירת התאונה ותיאר ב-ת/2 שהבחין בהולך הרגל הנפגע, כאשר הוא שוכב על המדרכה, בחלקו המזרחי - צפוני של הצומת, בצמוד למעבר החצייה וכן הבחין ברכב מספר 2965508, עומד, כאשר שני גלגליו על המדרכה באותו מקום.

העד איתר במקום את הנאשם, שהודה בפניו כי נהג ברכב, אך בהמשך, הכחיש זאת וטען כי הנוסע, יונס, הוא שנהג.

העד זיהה באולם בית המשפט את הנאשם, כמי שנהג ברכב במועד התאונה והעיד, כי הנ"ל הודה בפניו שנהג ברכב.

העד הסביר כי שוחח עם הנאשם בשפה העברית והתרשם כי הוא מבין את השפה ברמה סבירה וכן נעזר בנוסע ברכב, יונס.

מהנאשם נדף ריח של אלכוהול, הוא אמר לעד כי שנה כ-10 בירות ונראה כי התקשה לעמוד על רגליו.

העד הודיע לנאשם כי הוא עצור ועד תביעה מספר 1, הוזעק למקום לסיוע.

עד תביעה מספר 1 העביר את הנאשם לתחנת המשטרה, שם זוהה במערכת ה"אפיס".

הנאשם טען בפני העד כי לא נהג ברכב, אך לאחר שהעד אמר לו כי ראו אותו נוהג, הודה הנאשם כי אכן נהג ברכב.

עד תביעה מספר 2 עיכב את הנוסע יונס לתחנת המשטרה והנ"ל טען בפניו כי הוא לא נהג ברכב, אלא היה הנוסע בלבד.

בנוגע לאופן קרות התאונה, סיפר יונס כי הנאשם נהג ברכב ברחוב הגליל, ממערב למזרח ובצומת עם רחוב השרון, פגע בהולך רגל, שעמד על המדרכה, בסמוך למעבר החצייה.

העד תשאל אדם נוסף, בשם אוקביי, אשר נפצע בתאונה והנ"ל סיפר לו כי עמד על המדרכה, לצידו של ראובן, כאשר רכב הנאשם הגיע ופגע בהם.

עד תביעה מספר 3, הגיע לזירת התאונה וערך עבודת בוחנות.

מהממצאים שבזירה, קבע העד כי במהלך הפניה שמאלה, פגע רכב הנאשם באוקב"י, שהיה על מעבר החצייה בכיוון נסיעת הנאשם ומעוצמת המכה, נהדף הולך הרגל ופגע בהולך הרגל ראובן, שהיה על המדרכה אותה עת.

יש לציין, כי תרחיש זה של אופן קרות התאונה, אינו עולה בקנה אחד עם עובדות כתב האישום ויתר העדויות שבתיק, לרבות עדותו של אוקב"י, כפי שתועדה ב-ת/2, על ידי עד תביעה מספר 2.

העד מסר כי שוחח עם הנאשם בעברית והתרשם כי הוא דובר מעט את השפה וכן, שמע כי שוחחו איתו בערבית והנאשם ענה בערבית והעד התרשם כי הוא מבין היטב את השפה.

עד תביעה מספר 2, ביצע לנאשם בדיקת מאפיינים, בה נמצאו הממצאים הבאים:

הנאשם זקוק לתמיכה בעמידה, מתנדנד בהליכה על הקו, חורג מהקו ולא מצמיד עקב לאגודל (בוהן) ולא הצליח לעמוד ביציבות על מנת לבצע מבחן הבאת אצבע לאף.

העד ציין כי הנאשם נראה כמי שנתון תחת השפעה כבדה של אלכוהול.

הנאשם נדרש להיבדק בבדיקת "ינשוף", הסכים להיבדק, אך הכשיל את הבדיקה בכך שנשף נשיפות קצרות מאוד.

הנאשם נדרש למסור דגימת דם, אך סירב, אף שהוסברה לו משמעות הסירוב בשפה הערבית.

הנאשם נחקר, על ידי עד תביעה מספר 3, תוך שימוש במתורגמן לשפה הטיגרית ובהודעתו, מסר כי אינו יודע להסביר כיצד אירעה התאונה וכי היה שתוי.

הנאשם הודה כי נהג ברכב במועד התאונה, כאשר לצדו יושב יונס וזאת כיוון שרצה לנסות לנהוג.

הנאשם טען כי היה לו רישיון נהיגה אריתראי, שאבד והודה כי אין לו רישיון נהיגה ישראלי.

הנאשם סיפר כי פנה שמאלה בצומת, על מנת לחנות את הרכב ורק לאחר שעצר, הבחין כי פגע באדם.

הנאשם טען כי לא הבחין שהשמשה הקדמית של הרכב התנפצה, לפני שעצר וירד מהרכב ולא ידע לומר כיצד זה אירע.

הנאשם הודה בשתיית בקבוקי בירה עובר לנהיגה, אך לא יודע לומר כמה בקבוקים.

הנאשם טען כי לא סירב למסור דגימת דם, אלא לא הבין מה רוצים ממנו.

הנאשם הודה כי הוא מבין מעט עברית וטען כי אינו מבין כלל ערבית, אף כי שוחח עם שוטר בשפה זו לפני כן. בהמשך אמר כי הוא מבין מעט, אך אינו מדבר ערבית.

לבסוף, מסר הנאשם כי הוא עשה טעות והוא מצטער על מה שעשה.

בתום פרשת התביעה, טען ב"כ הנאשם "אין להשיב לאשמה", אך טענתו נדחתה, כמפורט בפרוטוקול.

בסיכומיה, טענה ב"כ המאשימה כי הובאו ראיות ברורות להוכחת הטענה כי הנאשם נהג ברכב במועד התאונה, עדותם של עדי תביעה 1 ו-2 והודעת הנאשם עצמו.

לדבריה, אין ליתן אמון בדברי הנאשם כי לא הבין את שנשאל בחקירה, מקום בו הוא מתאר בפירוט מאין ולאן נסע ועל נסיבות התאונה.

בנוגע לסתירה העובדתית בין תיאור התאונה בכתב האישום, לבין ממצאי הבוחן ועדותו, טענה ב"כ המאשימה כי לעניין זה, ניתן להסתמך על ת/19, עדות הולך הרגל ראובן, בה מסר כי היה על המדרכה בעת שנפגע מרכב.

להלן גרסת ההגנה, כעולה מעדות הנאשם בבית המשפט:

הנאשם קבע עם יונס, שרצה למכור לו את הרכב ונסע איתו ברכב בעת שקרתה התאונה, אשר אינו יודע לספר כיצד אירעה.

הנאשם טען כי אינו דובר עברית ולכן, אינו יודע מה שאלו אותו השוטרים ומה ענה.

לדבריו, הוא נמצא בארץ רק שנתיים, עובד בניקיון באולם חתונות בבאר יעקב ומלבד כמה מילים בעברית, הקשורות בעבודתו, אינו דובר את השפה.

הנאשם טען כי לא הבין גם את מה שנשאל בחקירתו, באמצעות מתורגמן, שכן המתורגמן ממוצא אתיופי והוא לא הבין את הטיגריט שדיבר.

הנאשם הכחיש כי ההודעה הוקראה בפניו לפני שחתם עליה.

לשאלות בית המשפט, השיב הנאשם כי ידע שאסור לו לקנות רכב, אבל ראה שאחרים עשו זאת וחשב שאולי מותר לו.

לשאלת בית המשפט, כיצד זה השיב באופן ענייני על כל שאלה שנשאל בחקירתו, אם לא הבין את השאלות, השיב הנאשם "אני עניתי מה שהבנתי".

בסיכומיו, טען ב"כ הנאשם כי אין זיהוי וודאי של הנאשם כנהג הרכב במועד התאונה ומהראיות הנסיבתיות שהציגה המאשימה בפני בית המשפט, לא ניתן לבסס הרשעה במשפט פלילי.

עוד טען ב"כ הנאשם למחדלי חקירה של המאשימה, לרבות הימנעותה מחקירתם של יונס ואוקביי, אי ביצוע בדיקת מז"פ להגה הרכב ועוד.

דין והכרעה

לאחר בחינת הראיות שהובאו בפני במסגרת פרשת התביעה ופרשת ההגנה ואף כי, כפי שטען ב"כ הנאשם בצדק, מדובר בראיות נסיבתיות מטעם המאשימה, שוכנעתי כי הנאשם נהג ברכב במועד התאונה.

לגבי ראיות נסיבתיות, נאמר בע"פ **3974/92, אזולאי ואח' נגד מדינת ישראל:**

עמוד 5

"העקרונות שנקבעו בפסיקה מתיישבים עם השיטה האינדוקטיבית. נפסק, כי הראיות הנסיבתיות צריכות להביא למסקנה מרשיעה בדרך האלימינציה של פירושים המתיישבים עם חפות הנאשם (ע"פ 728/84 חרמון נ' מדינת ישראל [4], בעמ' 620); כשמדובר בשרשרת ראיות נסיבתיות, "המסקנה הסופית יכולה להתקבל מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות כאלה, שכל אחת מהן אינה מספקת בפני עצמה להרשעת הנאשם" (השופט לנדוי בע"פ 524/77, 584, 653, 701 מזרחי ואח' נ' מדינת ישראל [5], בעמ' 686); כנגד הראיות המצביעות על אשמת הנאשם, על בית המשפט לשקול, על פי מבחני ההיגיון וניסיון החיים, "... הסבריו של הנאשם, אם ניתנו כאלו וכן

היפותזה סבירה אחרת, אם יש מקום להסקת מסקנה חד משמעית, שהיא ההגיונית היחידה, לפיה לא נותר ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם" (השופט שמגר בע"פ 543/79, 622, 641 נגר ואח' נ' מדינת ישראל [6], בעמ' 140).

לסיכום, על בית המשפט לשקול את מארג הראיות המצביע לכיוון קיומה של העובדה המפלילה, לעומת הסבריו של הנאשם והסברים היפותטיים סבירים אחרים. אם ממכלול הראיות האפשרות להסיק קיום עובדה שאין בה אשמה של הנאשם היא אפשרות דמיונית, ואילו המסקנה ההגיונית היחידה המתבקשת ממכלול הראיות, בהתחשב במשקלן, היא קיומה של העובדה שיש בה אשמת הנאשם - הרי שמכלול ראיות זה מספיק להוכחת האשמה בוודאות הדרושה במשפט הפלילי".

דברים אלו יפים גם לתיק שבנדון, שכן בחינת המסכת העובדתית והראייתית בתיק, שוללת, לטעמי, כל אפשרות אחרת מלבד זו, שהנאשם הוא שנהג ברכב במועד התאונה, קל וחומר כאשר מצרפים לה את הודאתו של הנאשם במיחוס לו, במהלך חקירתו.

הנאשם טען כי ביקש לרכוש רכב ולכן קבע עם יונס, אך יונס הוא שנהג ברכב כל העת.

ברי, כי מי שמבקש לרכוש רכב, מבקש גם להתנסות בנהיגה בו, שכן אחרת, איזה טעם יש בישיבה לצד הנהג?

יתרה מזו, אם ביקש הנאשם להתרשם מהרכב טרם קניה, האם סבר שיוכל להתרשם ממנו אחרי שתיית 10 בקבוקי בירה, כאשר הוא נתון תחת השפעה כבדה של אלכוהול ומכאן, אינו מצוי במלוא חושי?

עד תביעה מספר 1, העיד כי תחילה הכחיש בפניו כי נהג ברכב וטען כי יונס נהג, אך בהמשך, הודה בפניו כי נהג ברכב ועדותו עשתה עלי רושם אמין ולא נסתרה.

עד תביעה מספר 2, העיד כי הנאשם הודה בפניו כי נהג ברכב ובהמשך, הכחיש זאת וטען כי יונס נהג ועדותו עשתה עלי רושם אמין ולא נסתרה. העד זיהה, באולם בית המשפט, את הנאשם כמי שנהג ברכב במועד התאונה.

עד תביעה מספר 3, ערך עבודת בוחנות בתיק וגבה הודעת הנאשם, תוך שימוש במתורגמן לשפה הטיגרית.

כעולה מהודעתו, הנאשם הודה בהודעתו בכל המיחוס לו בכתב האישום.

בניגוד מוחלט לגרסת הנאשם, לפיה, לא הבין את השאלות ואת התרגום, מעיון ב-ת/15, עולה כי הנאשם ידע לענות באופן מדויק על כל שאלה שנשאל ולכן, לא ניתן ליתן אמון בעדותו בבית המשפט ובגרסה שבחר להציג.

לנאשם הוסברו החשדות נגדו, הוסברה לו זכותו להיוועץ בעורך דין, עליה ויתר ובהמשך, הודה בנהיגה ברכב, כאשר יונס יושב לצידו, תיאר את מסלול הנסיעה, הודה כי רצה לנסות ולנהוג ברכב, סיפר כי פנה שמאלה על מנת לחנות את הרכב וכי לאחר שעצר, הבחין כי פגע באדם ועוד ועוד, על כל שאלה שנשאל, השיב תשובה עניינית ורלוונטית, אשר לא יעלה על הדעת כי תינתן על ידי מי שלא הבין את שנשאל.

כמפורט לעיל, הגנת הנאשם מתבססת, רובה ככולה, על עדותו בבית המשפט, עדות אשר לא אוכל ליתן בה אמון, מהטעמים שפורטו לעיל.

אכן, קיים חוסר בהירות מסוים בנוגע לאופן התרחשות התאונה וממצאי הבוחן אינם עולים בקנה אחד עם העובדות המפורטות בכתב האישום, אך מ-ת/19, הודעתו של הנפגע בתאונה, שהוגשה בהסכמת ההגנה, עולה כי הולך הרגל הלך על המדרכה והיה בחלקה המרכזי, כאשר נפגע מרכב הנאשם.

ייתכן ולאחר שנפגע הולך הרגל כאמור, הייתה פגיעה משנית, בין עם על ידי הרכב או על ידי הולך הרגל הנפגע, גם בהולך רגל נוסף, אוקביי, אליו התייחסו עדי התביעה, אך אין הדבר מפחית מאחריותו של הנאשם לגרם התאונה.

בנוגע לטענת ב"כ הנאשם בדבר מחדלי חקירה, נאמר **בע"פ 5386/05, אלחורטי נגד מדינת ישראל:**

"..נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין..."

ובהמשך נאמר:

"מהאמור עולה, כי על מחדלי החקירה להימדד בדרך כלל במישור הראייתי (עניין מליקר, שם). עוד קבעה הפסיקה, כי התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את 'הראיה המקסימאלית', אלא 'על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב'ראיה מספקת', 'ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טובה הימנה' (עניין מליקר, וראו האסמכתאות דשם) וגם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר..."

יש ממש בטענת ההגנה, לפיה היה מקום לגבות הודעותיהם של יונס ואוקביי, במסגרת החקירה וטרם הגשת כתב האישום, אך נוכח מכלול הראיות שהובאו בפני, לרבות הודאתו המפורשת של הנאשם, במהלך חקירתו, בכל המיוחס לו בכתב האישום, איני סבורה כי יש במחדל זה של המאשימה כדי להביא לזיכוי של הנאשם ואין בו כדי לעורר ספק סביר המיוחס לנאשם בכתב האישום.

כאמור לעיל, הנאשם הודה בהיותו שיכור במועד התאונה.

לפיכך, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ד אדר ב תשע"ד, 16 מרץ 2014, במעמד הצדדים

